

Ordo Franciscanus Saecularis Consilium Internationale

Prot. č. 3981

Rím, 4. októbra 2026

Drahí bratia a sestry!

Pán nech vám daruje svoj pokoj!

Tento rok je posledným rokom veľkých františkánskych jubileí a pripomíname si posledné chvíle života svätého Františka z Assisi na tejto zemi. Keď vás však pozývam zamyslieť sa nad tranzitom svätého Františka z Assisi, pozývam vás rozjímať aj nad celým jeho životom. Posledné dni neboli iba krátkym obdobím, ale chvíľou, ktorá zavŕšila Božie dielo v celom jeho živote. Ako sám povedal: „*Urobil som, čo som mal urobiť; Kristus nech vás naučí, čo máte robiť vy!*“

Transitus znamená prechod, prekročenie prahu. Sledujme život svätého Františka, ako prechádzal siedmimi etapami svojho života — akoby prešiel siedmimi dverami, ktoré mu Boh otvoril. Chcem sa s vami podeliť o niekoľko jednoduchých myšlienok o týchto etapách, obrazne znázornených dverami, ktoré Boh otvára aj pred nami. Možno nám pomôžu lepšie pochopiť svätého Františka a nájsť niekoľko podnetov, ako nás Boh môže viesť našim životom.

Sedem dverí

Keď kráčame po Božích cestách, musíme prechádzať dverami a prekračovať prahy. Ak však kráčame s Bohom, sú to dvere, ktorými sa prechádza iba jedným smerom. „*Nik, kto položil ruku na pluh a obzerá sa späť, nie je súci pre Božie kráľovstvo.*“¹ Keď nimi prejdeme, neznamená to iba to, že ak nasledujeme Božie vedenie, niet návratu. Znamená to aj, že dvere sa za nami zatvoria a Boh odstráni všetko, čo nám bránilo napredovať, aby sa to nestalo prekážkou na ďalšom kroku. Búrky cez tieto dvere nepreniknú. Vnútorne zápasy, neistoty, pokušenia a ťažkosti cez ne neprejdú. Boh nás vždy vedie vpred.

Pozrime sa týmto pohľadom na život svätého Františka a hľadáme v tomto svetle aj cesty svojho života, keď žijeme dar svojho krásneho svetského františkánskeho povolania.

1. dvere – Stať sa veľkým rytierom

V našom živote máme rozpoznávať veľké Božie zámery. Mladý František bol dieťaťom svojej doby: takmer každý deň si užíval zábavy a nemyslel na zajtrajšok. Už v mladosti sa však Francesco Bernardone začal meniť z človeka, ktorý žije iba pre dnešok, na človeka s veľkými cieľmi. V istom okamihu, ešte pred obrátením, už nechcel iba tráviť čas s priateľmi a žiť zo dňa na deň, ale túžil vykonať veľké veci. Jeho momentálne ciele sa začali meniť na jeden životný cieľ, hoci tento cieľ — stať sa veľkým hlásateľom a nepremožiteľným rytierom — ešte nebol celkom Božím zámerom.

Začal však uvažovať o povolaní. Naše malé ciele nás rozptyľujú, ak ich nespája vyšší zámer. To František pochopil vo väzení. Ak nemáme nič, čo by nás za každých okolností obracalo k Bohu, blúdime medzi drobnými cieľmi. Boh Františkovi ukázal: tvoj život je viac než život pre okamih a pre malichernosti. Tento postoj — upierať zrak na veľké veci — si zachoval po celý život. Aj náš život je viac než život pre prítomný okamih. Majme na pamäti, že Boh má pre každého z nás veľký zámer.

2. dvere – Od horkosti k sladkosti

---

¹Lk 9, 62

Boh chce, aby sme sa obrátili k nemu, lebo túži, aby náš život bol plný sladkosti, a nie horkosti. Veľké ciele môžu človeka urobiť veľmi rozhodným. Ak je niečo dobré, je to veľmi dobré a takým to aj zostane. Ak je niečo zlé, rozhodné zmýšľanie to ľahko nezmení. František mal podobné zmýšľanie, no Boh ho dokázal zmeniť.

Obrátenie je zásadná zmena zmýšľania. Nejde o to, že začneme inak uvažovať o nepodstatných veciach alebo budeme konať o niečo lepšie, viac, menej či trochu odlišne. Obrátenie je hlboká premena. Takým rozhodujúcim okamihom bolo stretnutie svätého Františka s malomocným. František ešte sedel na koni a pohľad na malomocných mu bol stále odporný. Boh ho však zmenil a previedol cez druhé dvere: dal mu urobiť nemysliteľné — objat' malomocného. To je skutočná zmena: zastaviť koňa, zosadnúť a priblížiť sa k malomocnému. Tak urobil svätý František a Boh premenil to, čo mu predtým bolo horké, na sladkosť. Od tej chvíle bol pripravený vidieť Krista v každom človeku.

Ani malomocní našich čias nejazdia na koni; aj my musíme zastaviť a zostúpiť zo svojho „vysokého koňa“, aby sme sa s nimi stretli. Obrátenie je náročný, ale významný krok, ktorý má zásadné dôsledky, keď zistíme, že Boh si môže poslúžiť kýmkoľvek — aj malomocnými. Ak urobíme svoj diel a prejdeme týmito druhými dverami ako svätý František, Boh urobí to, čo sami nikdy nedokážeme: premení horkosť na sladkosť. S takouto sladkosťou v srdci začal svätý František hľadať Božiu vôľu. Urobme to aj my!

3. dvere – Vedení do bratstva

Boli sme stvorení, aby sme svoj život zdieľali s druhými. Po svojom obrátení chcel svätý František zostať iba s Bohom. Konal sám. Sám začal obnovovať kostolík svätého Damiána a ďalšie dva kostoly. Vyhľadával samotu, „odišiel zo sveta“. Spočiatku chodil sám k malomocným a sám „preukazoval milosrdenstvo“.

Boh však mal iný plán. Ako povedal svätý František: „*A keď mi Pán dal bratov...*“ Nehľadal ich a nechcel žiť s druhými v spoločenstve. Ten, ktorý chcel byť sám s Bohom, sa však z človeka túžiaceho po samote stal človekom, ktorý prijal bratov. Bratský život sa tak stal jedným z najdôležitejších rozmerov františkánskej spirituality.

Žiť v bratstve je podstatnou súčasťou nášho povolania. Kto je povolaný do Františkánskeho svetského rádu, je povolaný žiť v bratstve. Boh z nás nechce robiť osamelých hrdinov ani pustovníckych svätcov. Chce, aby sme ukazovali, aké je krásne — a že to pochádza od neho — keď konáme spoločne a predovšetkým keď sa spoločne usilujeme o svätosť. Nikoho nevylučujeme. Pán daroval bratov a sestry aj nám. Ďakujeme mu za nich a žime tento dar!

4. dvere – Vidieť nielen les, ale aj jednotlivé stromy

Veľké ciele nášho života treba uskutočňovať v praxi. Keď svätý František prijal zodpovednosť za svojich bratov ako Boží dar, začal objavovať, ako veľké vízie prenášať do drobných osobných stretnutí. Stal sa bratom, ktorý každého vnímal osobne a s hlbokou pozornosťou. Vzdal sa vlastného pôstu kvôli novicovi, hneď prerušil svoju činnosť, keď ho niekto požiadal o modlitbu, a bratovi Levovi napísal osobný list.

Začal si uvedomovať, že veľké vízie a ciele treba uskutočňovať v každodennom živote — vo vzťahu ku konkrétnym ľuďom, ktorých máme pred sebou. Rozhliadnime sa v rodine, v bratstvách aj v práci a všimnime si ľudí, ktorí potrebujú našu lásku, pomoc či povzbudivé slovo. Boh si chce poslúžiť nami!

5. dvere – Dar lásky a utrpenia

Svätý František prežil na vrchu La Verna mimoriadnu a milostivú skúsenosť. Neustále túžil po úplnom zjednotení s Kristom. V tej hlbokej chvíli nežiadal od Krista niečo, čo by mohol urobiť alebo robiť lepšie. Prosil o niečo, čo by mohol prežívať a čo preňho malo najväčší význam. V tej chvíli sa z človeka, ktorý chcel konať, stal človek, ktorý jednoducho prebýva s Kristom. Namiesto konania, vedenia a riadenia prosil iba o to, aby miloval a zakúsil Kristovo utrpenie.

Boh mu daroval stigmy a všetko, o čo prosil. František prešiel ďalšími dverami a vstúpil do života, v ktorom predovšetkým prežíval svoje zjednotenie s Kristom, hoci nikdy neprestal konať dobro a správne veci. Boh ho viedol k plnému a úplnému zakúšaniam lásky a súcitu. Byť naplnený láskou a súcitom ku Kristovi sa stalo prvoradým pred konaním skutkov lásky a milosrdenstva pre Krista.

Ďakujeme za to, že môžeme byť s Kristom v láske a v účasti na jeho utrpení. Vďaka tomu môžeme aj my konať spolu s ním, v láske a súcite.

6. dvere – Hĺbka bytia

Všetci raz dospejeme do chvíle, keď „byť“ nadobudne jednoduchší, no zároveň hlbší význam. Svätý František musel prejsť týmito dverami: žil v chorobe a slepote a nevládal nič robiť. Málokto z nás by si dokázal zachovať takého vďačného a radostného ducha, akého mal svätý František v poslednom období svojho života na tejto zemi.

Keď stratil schopnosť pohybovať sa, vidieť a konať, odhalila sa mu skutočná hodnota života: Boh nás miluje pre to, kým sme, nie pre to, čo robíme. Svätý František prechádzal šiestimi dverami a dospel k takej chudobe, že už nielenže nič nevlastnil, ale stratil aj zrak, zdravie a silu. Prechod týmito dverami ho priviedol k pokoju v Božích rukách — a práve vtedy napísal Pieseň brata Slnka.

A čo my? Dokážeme nájsť pokoj uprostred ťažkostí? Čo potrebujeme, aby sme cítili, že sme v Božích rukách?

7. dvere – Z tohto sveta do neba

Telesná smrť patrí k životu. Nie je to však radostná chvíľa; niekedy je veľmi ťažká. Prináša náročné hodiny a dni, smútok a často aj ticho. Aj hudba sa však začína tichom. Ticho je jej súčasťou, prípravou. Hoci smrť znamená koniec života na tejto zemi, nie je jeho definitívnym koncom. Veríme a dúfame, že budeme ďalej žiť s Bohom v nebi. Tomu verili a rozumeli svätý František i jeho spoločníci, preto túto chvíľu nazývame *transitus* — prechod.

V tejto chvíli svojho života mohol svätý František prežívať plnosť života. Všetko, čo dostal od Boha, sa sústredilo do jediného okamihu. Aj v posledných chvíľach chválil Boha ako hlásateľ Veľkého Kráľa. Zakúšal sladkosť nielen v sladkostiach, ktoré mu pripravila pani Jakuba, ale aj vo svojom vnútri. Obklopovali ho bratia; bratstvo bolo prítomné aj v jeho posledných chvíľach. Každému bratovi osobitne požehnal a mohol zakúsiť najväčšiu lásku i najhlbšie utrpenie. Nezostávalo mu nič iné, len vložiť svoj život do Božích rúk. Jeho *transitus* bol pokojnou chvíľou — neprežíval ho ako koniec niečoho, ale ako prechod: „*Jeden z jeho bratov a učeníkov, muž nemalej povesti, [...] videl dušu najsvätejšieho otca vystupovať priamo do neba nad mnohými vodami. Bola ako hviezda veľká ako mesiac, žiarivá ako slnko, nesená malým bielym oblakom.*“⁴⁵

Pokračujeme!

Boh viedol svätého Františka celým jeho životom až po smrť v noci 3. októbra. Od dôležitosti vonkajších vecí dospel k úplnému doceneniu toho, čo je v človeku. Od hlučného života, v ktorom ohlasoval skutkami a slovami, dospel k úplne tichému životu, keď už chýbali aj skutky a slová a zostalo iba „bytie“. Od rýchleho života prešiel k pomalému tempu. Od ohlasovania evanjelia tým, čo hovoríme a robíme, dospel k obdobiu, keď ohlasovanie evanjelia znamenalo skôr to, čo prijímame a čomu načúvame. Napokon sa stal „hlásateľom Veľkého Kráľa“, ale úplne iným spôsobom, než si predstavoval na začiatku.

Všímajme si a pozorne sledujme, ako a kam nás Boh vedie: od našich vlastných predstáv k jeho plánu a od vecí tohto sveta k veciam Božím. Boh nerobí rozdiel medzi svätým Františkom a kýmkoľvek z nás v tom, ako veľmi túži viesť nás do neba. Keď sa pozrieme na svätého Františka, môžeme povedať: „*Aby uskutočnil obdivuhodné dielo, ktoré zamýšľal vykonať, (Boh) nenašiel na zemi tvora biednejšieho, než som ja.*“

Boh otvoril týchto sedem dverí aj pred nami. Otvoril ich pre každého z nás, aby sa v našom živote mohlo prejaviť jeho obdivuhodné dielo.

Po týchto troch rokoch, po slávnosti 4. októbra 2026, náš život nemôže pokračovať ako predtým, akoby sa nič výnimočné nestalo. Pri spomienke na posledné roky života svätého Františka sme prijali mnohé poklady, a s nimi aj zodpovednosť. Sme zodpovední za to, aby sme sa učili z toho, čo sme počuli, videli a prežili; sme zodpovední za to, aby sme sa o to delili a robili z našich bratstiev lepšie miesto na život podľa nášho povolania.

Ďakujeme tým, ktorých v minulosti inšpiroval svätý František, pretože bez ich príkladu, učenia a vernosti by sme ani my nemohli byť františkánmi. Žime a odovzdávajme túto spiritualitu tak, aby aj tí, ktorí prídu po nás, mohli povedať, aké je nádherné, že františkánska spiritualita zostáva živá a trvalá.

4. októbra neslávime smrť. Spomíname na Božiu milosť a ďakujeme za svätého Františka; pripomíname si jeho transitus – jeho prechod z tohto sveta do neba. Nech sa spomienka na tranzitus svätého Františka stane pre nás všetkých novým podnetom na obnovu nášho povolania a poslania. Nech nás Boh podľa príkladu svätého Františka učí a vedie, aby na konci mohol každý z nás povedať: „Urobil som, čo som mal urobiť; Kristus nech vás naučí, čo máte robiť vy!“

Nech sme všetci „naplnení požehnaním Najvyššieho Otca v nebi a na zemi požehnaním jeho milovaného Syna spolu s Duchom Svätým“!

Svätý František, oroduj za nás!

Váš brat a minister

Tibor Kauser OFS

generálny minister

